

[Hanne Thanning Jacobsen]

Så vil jeg sige tak for den historiske redegørelse, jeg fik af ministeren, for både for 1864 og efter 1864. Jeg er absolut ikke uenig i den del af ministerens redegørelse, der skitserer, hvor vigtigt det er at forstå Danmarks situation op til vore dage ved at se på, hvilken betydning nederlaget i 1864 havde. Måtte vi dog ud fra den krig lære noget om, hvilke attituder vi skal indtage i vores sikkerhedspolitik!

Så kan jeg ikke undlade at nævne, at når jeg hev fat i 1864, hr. minister, var det såmænd ikke på grund af hr. Karl Brøcher og hans fordomme, men fordi ministeren selv i sommer startede debatten ved at være meget rystet over, at man på Rungsted Statsskole ikke kendte årstallet 1864.

Jeg vil gerne slutte med at sige tak til hr. Erling Olsen. Med min baggrund og mit politiske ståsted var det jo absolut ikke underligt, at jeg kom til at sige 1884 i stedet for 1864. Det er klart, at arbejderbevægelsens indtog i dette hus i *min* historiske sammenhæng er et meget, meget vigtigt årstal.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg når ikke tilbage til 1864 med mit indlæg, men vil tage udgangspunkt i debatten om formålsparagraffen, som vel nok er startet af undervisningsministeren, men fulgt op af Socialdemokratiet.

Fra radikal side har vi den indstilling, at formålsparagraffen, som den er formuleret, er der ingen grund til umiddelbart at ændre ved, og jeg synes, det er ganske rigtigt at sige, at den er så rummelig, at den ikke er, om jeg så må sige, ført ud i livet helt og fuldt, som vi kunne tænke os det.

Jeg synes derimod, undervisningsministeren gør ret i at rejse debatten, under indtryk af at vi bevæger os ind i et andet samfund – oftest kaldt informationssamfundet – som stiller nogle helt andre og nye krav til befolkningen og herunder også til vore børn og unge. Jeg synes, det er meget rigtigt at tage som udgangspunkt, at her må formålsparagraffen i folkeskoleloven også have en kulturdimension, og en sådan mulig tilføjelse til formålsparagraffen synes jeg det ville være uheldigt hvis forligspartierne på forhånd ville afslå at gå ind i en debat om. Det gør vi ikke i Det Radikale Venstre. Vi behøver ikke at starte en strid om den eksisterende formåls-

paragraf, synes jeg, men vi kan se, om vi på nogle områder måske kan tilføje noget af betydning for fremtidens samfund og dermed for vore børn.

Så skal jeg vedrørende de spørgsmål, der er rejst om disse initiativer i forbindelse med Det Radikale Venstres dagsorden sige, at de i hvert fald i en vis udstrækning vil blive kendt, når vi spiller ud i Folketinget med vores forslag, men jeg skal allerede nu henvise til – og derfor er det ingen tilfældighed, at det er formuleret, som det er – at også ministeren er indstillet på, at der skal tages initiativer; det lagde jeg mærke til i hans tale.

Jeg mener, at tanken om at sætte et forsøgsarbejde i gang i amter og kommuner vedrørende specialundervisningen hvad angår både § 19, stk. 2, og § 19, stk. 1, frem for at sikre flere normaltimer er absolut udmærket. Det er en forpligtelse, som undervisningsministeren meget gerne må tage fuldt alvorligt, og det synes jeg også er indeholdt i det, vi har tænkt på med dagsordenen.

Ministeren nævner også, at han ønsker at tage initiativer, specielt over for de sent udviklede. Det har helt og fuldt vores støtte.

Jeg kan føje til, at vi mener, der er behov for at gå nye veje på en række områder, med den respekt, vi har i Danmark for, at tingene skal gro fra neden, og hvis man ser ud over folkeskolen i dag, er der jo netop meget udviklingsarbejde i gang. Man kan tilmed glæde sig over, at Danmarks Lærerforening og mange af dens medlemmer deltager aktivt i dette arbejde.

Jeg mener, at der i det videre udviklingsarbejde også er behov for at søge udviklet nye samarbejdsrelationer mellem skolens medarbejdere indbyrdes og mellem medarbejderne og forældrene. Vi kunne ønske os forsøg med friere ressourcetildeling til skolerne. Det kan vi muligvis bidrage med herindefra, selv om det i vid udstrækning er en kommunal beslutning og en kommunal kompetence. Forsøg, som nævnt af Socialdemokratiet, med 45-minutters timer er da oplagt. Man kunne føje til: semesteropdelt skoleår, periodelæsning osv. Vi vil, også i det udspil, vi kommer med, lægge afgørende vægt på at give klasselederen en mere central placering i skolearbejdet, og endelig vil vi lægge vægt på, at man – og det kunne være et led i forsøget med en form for helhedsskole – sikrer et alsidigt kultur- og fritidstilbud netop un-